

[Elisabeth Bruun Olesen]

ringen har selv lagt megen vægt på uddannelsen af ledere og mellemledere, og sådanne kurser er dyre. Et lederkursus på forvaltningshøjskolen koster 40.000 kr., så hvis den øgede uddannelsesaktivitet i stor stil er gået til lederuddannelser, er der ikke meget til det øvrige personale. Og indberetninger til HK tyder på, at det er sådan.

Mange HKere klager over, at det er svært at få lov af ledelsen til at komme på forvaltningshøjskolen, og begrundelsen er manglende økonomi. HK er ved at indsamle rapporter over afslag, og uddannelsesudvalg i statskontorafdelingen i HK København har lavet en undersøgelse, der viser, at medlemmerne føler et meget stort behov for efter- og videreuddannelse. Alt tyder altså på, at der ikke er ordentlige efteruddannelsesmuligheder for den brede del af de statsansatte.

Så gør man i redegørelsen meget ud af, at hvis moderniseringen skal lykkes, må den gro op indefra, og det lyder jo smukt. Men når den centrale økonomiske styring er utrolig stram, er det nogle meget snævre grænser, der sættes, og den indre vækst får fra starten stækket sine muligheder. Reelt er der blot tale om, at administrationen af nedskæringerne decentraliseres og lægges ud til de enkelte ledelsers fantasier. Det vil sige, det er i virkeligheden en decentraliseret indkomspolitik, man snakker om.

I redegørelsen står der, at man fortsat skal udvikle det offentlige som en attraktiv og levende arbejdsplads. På en måde griner man næsten, når man læser det, når man samtidig ved, at flere og flere offentligt ansatte flygter eller prøver på at flygte fra den offentlige sektor. Det er jo ikke kun højtlønnede EDB-folk, piloter eller ingeniører, men også almindelige offentlige lønarbejdere, der gerne vil væk, håndværkere f.eks., og i Københavnsområdet ser vi, at de bedst kvalificerede HKere søger væk. Det har vi set på Københavns universitet, og vi ser, at AF i hovedstadsområdet har et meget stort gennemtræk. De tekniske skoler mister en del af de yngre og nyere uddannede lærere. Det skyldes ikke kun den dårlige løn, det skyldes også tempoopskruningen, stresset, fyringstruslerne, nedskæringerne og den dårlige service over for brugerne. Især de ældre er hårdt ramt, de kan ikke følge med i de hastige og forvirrende omstillinger, indførelsen af ny teknologi, og alt for ofte føler de et pres fra

både ledelse og kolleger om at gå af, når der skal ske personalereduktioner.

Til sidst vil jeg så sige lidt om den nye måde, man skal til at tænke lønninger på, som er egnet til én ting, nemlig at skabe splid mellem faggrupper og mellem kolleger. De, der i forvejen er højest lønnet inden for den offentlige sektor, skal åbenbart have endnu mere, ligesom det af det øvrige menige personale, som gør en ekstra indsats, skal belønnes med kvalifikationstillæg og opnormeringer. Det er det, man på populært dansk kalder et tillæg, man ikke må nævne herinde, for det lyder ikke pænt, men det er altså sådan noget, vi snakker om. Og da den samlede lønsum lægges fast, ikke udvides, så skal pengene til dem, der vil gøre den lille ekstra indsats, tages fra deres løn eller ved personalereduktioner, og det betyder splittelse mellem de forskellige organisationer. Der kan man sige, at en organisation som AC har et stort ansvar. Mange af dens medlemmer vil være dem, der får mere i posen, og derfor er det helt sikkert, at de måske vil hoppe på den, men det vil ikke være HKere, der får mere – som en hovedregel i alle tilfælde.

Finansministeren (Palle Simonsen):

Jeg synes, der er grund til at starte med at takke for, hvad jeg alligevel vil tillade mig at kalde en positiv debat omkring regeringens moderniseringsprogram. Jeg har naturligvis vel lagt mærke til, at der er en række ordførere, der har bestræbt sig meget for at sige, at man på den ene side godt kunne se, at der var mange gode formuleringer og mange gode intentioner, men regeringen mente nok noget andet end det, der stod. Og dér bliver jeg nødsaget til at bedrøve de pågældende ordførere. Regeringen mener naturligvis det, der står i denne redegørelse. Det her er grundlaget for den måde, vi ønsker at modernisere den statslige sektor på, uanset hvad nogle oppositionspartier har lyst til at lægge ind i det med en helt anden opfattelse.

Hr. Ivar Nørgaard, synes jeg, havde et indlæg, som man – hvis man sådan var meget negativ af natur – ville kalde lidt mavesurt, men da jeg nu altid søger at vælge en mere optimistisk livsform og livslinje, så vil jeg alligevel vende det om og sige, at jeg især hæftede mig ved alle de ting, der ikke blev sagt, og jeg vil alligevel vælge at opfatte hr.